

מטומאת אהל, גם מקום הקבר עצמו, כי אפשר שהמחרשה הוליכה העצמות הנה והנה [כי קבריהם לא היו עמוקים כל כך] וספק טומאה ברשות הרבים טהור. ומדרבנן החמירו בטומאת מגע והסט. והוא הדין כשהיה שם קבר ידוע ולא אבד, ואחר כך נחרש – הכל טהור, גם מקום הקבר (עפ"י תוס' כאן ובכתובות כח: ד"ה בית הפרס).

רבי יהודה אומר עד שיהא שם זקן או תלמיד. רש"י מפרש, זקן או תלמיד שיודע שנחרש. והראב"ד (טומאת מת י, ע) חולק שהרי כל אדם נאמן להעיד על כך, ומפרש: שיש שם זקן או תלמיד היודע שאין מקיימים בה אילנות, אבל שאר העם אין זריזים בכך, לקוץ ממנה האילנות (וכן פירש הר"ד. וע' באריכות בתורא"ש).

*

'... אלא בלא ספק שיש בתוספות שיבוש בדפוס כמו שמצוי הרבה במסכת מועד קטן, והכי צריך לומר...' (מתוך שו"ת משיב דבר ח"ב פה).

דף ו

'מצר אחד מצוין, הוא טמא וכל השדה כולה טהורה'. יש לבאר הטעם שתחתיו טמא והלא אין מעמידים ציון במקום טומאה (כן הקשו רעק"א ושפת אמת). ולכאורה נראה לפי שציוני הקברים היו מקיפים את מקום הטומאה מסביב ולא בכל שטח הטומאה (כלשון הר"ש ריש שקלים. ועכ"פ כשמקום הטומאה גדול – ע' תורא"ש כאן), והיו מציינים חוץ למקום הטומאה ולא עליה ממש, אבל כאן מדובר כשהציון אינו ציון היקפי אלא הולך על פני מיצר השדה, ואי אפשר לומר שהוא בצד הטומאה, שהרי אין ידוע מאיזה צד ואינו מצוין היכן נמצאת הטומאה, ועל כן אנו מניחים שהיתה כאן טומאה שאינה רחבה והיא נמצאת תחת מקום הציון. משא"כ בסיפא שהציון מקיף את השדה, ודאי הטומאה באמצע והציון מקיפה, הלכך תחת הציון טהור.

'בחמשה עשר בו... ויוצאין על הכלאים' – שבאותו יום פנויים ממלאכה (תורא"ש).

'אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן: לא שנו אלא שאין ניצן ניכר אבל ניצן ניכר יוצאין עליהן'. פירוש, כלאים ידועים שנוצצים וכולטים לעין, יוצאים עליהם מיד. ואם תאמר פשיטא, הלא ישראל האוכל נבלות בית דין מצווים להפרישו. ויש לומר שיוצאים ועושים להם כדין יציאת ט"ו אדר, שמפקירים השדה כולה ואין מניחים לבעל הבית לנקותה. כן נלמד מהרמב"ם פרק ב' מהלכות כלאים (חזון איש קלה).

'מאי שנא בחולו של מועד דנפקינן – אמר רבי יעקב אמר רבי יוחנן: משום שכר פעולה דמוזלי גבן' – הא לאו הכי משמע שאסור, ואף על פי שזהו צורך רבים – מכאן מוכח שצרכי רבים של מצוה, אסור לעשותם מלאכת אומן במועד (עפ"י בהגר"א תקמד, א כפי שפסק הריב"ש, הובא ברמ"א שם). לכאורה היה נראה שעקירת כלאים מלאכת הדיוט הוא ומה שמשמע שאסור במועד היינו לכוין לעשותה במועד דוקא. וצ"ע.

'כל סאה שיש בה רובע זרע ממין אחר – ימעט', אבל בפחות מכן אין צריך. ותמה הראב"ד בטעם הדבר, והלא כלאי זרעים אסורים מהתורה ולמה אין מקפידים בכל שהו. ותירץ שאפשר שאין שם 'כלאים' אלא על תערובת הניכרת.

ובארז אחרונים שיסוד איסור כלאים מהתורה הוא משום מראית עין, שלא לזרוע כדרך הזרעים כלאים. ובוה פירשו מדוע מותר להוסיף מהמין האחד וע"כ למעט את המין האחר, ואין בדבר משום ביטול איסור לכתחילה, כי באמת הפך בכך להתר גמור (עפ"י מעשה רוקח, ישועות מלכו).

ובשו"ת הרשב"א (ח"א רנט) נתן טעם אחר; משום שאי אפשר שלא יצא בשדה פרידה אחת ממין אחר ותאסור את הכל, ולא ניתנה תורה למלאכי השרת, הלכך כל שנתערב בטל.

ובקריית ספר (כלאים א) כתב ששיעור זה הלכה למשה מסיני הוא.

ונחלקו ראשונים כאשר יש שיעור שצריך למעט, האם די לפחות מכשיעור רובע הקב בסאה, או צריך לעקור את כל הזרעים שנתערבו, כי כיון שהתחיל לעקור ואינו עוקר הכל, נראה כמקיים כלאים. ויש תולים זאת במחלוקת תנאים (ע' בתוס' ובתורא"ש).

'ע"ב' 'ימעט' – את המין האחר, אבל שאר השדה לא נאסרה, שאין נאסרים בהנאה אלא כלאי הכרם, אבל כלאי זרעים, די בעקירת המין האחד והשאר מותר.

זלא עוד אלא שמרביצין שדה לבן בשביעית כדי שיצאו ירקות למוצאי שביעית. פרש"י: אבל לא יסקה בשביעית כדי שיצאו בשביעית. ונראה לבאר: ודאי חרישה האסורה בשביעית אסורה אף ביום האחרון של השנה הגם שאינה מועלת אלא לאחר השביעית – כי החרישה עצמה היא האיסור [אעפ"י שאין בה מטרה כשלעצמה אלא הרפיית האדמה והכשרתה לזריעה], ואף בשנים כשני אליהו שודאי לא יצמח כלום, ודאי אסור לחרוש, משא"כ השקאה אינה מלאכה כשלעצמה אלא רק כאמצעי לצימוח [ואם ידוע שלא יצמח כלום, אין איסור בהשקאה], הלכך כל שהשקאה אינה מועלת אלא לאחר השביעית, מותרת (עפ"י אגרות משה יו"ד ח"ג קל).

יש לעיין לפי"ז בשפיכת מים מועטת בגינה בשביעית, שאם אין כמות כזו משמעותית כלל לענין הצמחה, אולי אין בה איסור. וצריך ברור.

'זרעים שלא שתו לפני המועד לא ישקם במועד.' רש"י פירש, מפני שאין הפסד במניעת השקאתם. ואולם הראב"ד כתב (ומובא בנמו"י) שאם לא השקם קודם המועד מחמת אונס – מותר להשקותם במועד, ורק אם נתעצל או ששכח – אסור. ומשמע שהוא מפרש טעם האיסור משום קנס שהיה לו להשקות קודם המועד, ולכך אסרו עליו להשקותם במועד גם אם יהא לו הפסד.

והרמב"ם (יום טוב ה,ד) נתן טעם אחר; שזרעים שלא שתו מקודם צריכים מים רבים ויבוא לידי טורח יותר. ומשמע מדבריו (ע' מגיד משנה שם ה"ג) שהמשנה כולה מדברת בבית השלחין ולא בבית הבעל כפרש"י, וברישא מדובר שאין שם אלא אילנות הלכך לא התירו להשקות אלא מאילן לאילן משום הפסד, ובסיפא טעם האיסור הוא משום טירחה מרובה כאמור.

וצריך עיון לפירוש זה ממה שאמרו בראש המסכת שלא שמענו מרבי אליעזר שאוסר אלא בהרווחה, אבל לא מצאנו שאוסר במקום הפסד משום טורח – והלא זהו הטעם בורעים שלא שתו שאוסר. ושוא י"ל שלא אסרו בורעים אלא בצירוף זה שהיה יכול להשקות קודם למועד.

החזון-איש (קלה) פירש שהסיפא מדברת בשדות בינוניות, שיצאו מכלל 'שדה גריד' ולכלל 'בית השלחין' לא באו, ומשקים אותם לפרקים רחוקים וכשמונע השקאתן מפסידן קצת, ונתן להם רבי אליעזר בן יעקב דין 'שדה הבעל', ולא זו אף זו קתני.

'ואין משקין שדה גריד במועד. וחכמים מתירין בזה ובוה'. רש"י ותוס' מפרשים שחכמים מתירים אף בשדה גריד. [כמה ראשונים סוברים שמחלוקת זו זהה למחלוקת רבי אליעזר בן יעקב וחכמים שבמשנה. ואולם יש מפרשים שגם לראב"י אפשר שמותר להשקות שדה גריד משום שאינה בגדר 'הרווחה' (עתוס'), או משום שהיא שדה שלא הושקתה זה זמן רב והיובש בה גדול, וסוברים חכמים שאם לא ישקה יהא מופסד. עתורא"ש].

ואולם הנמוקי-יוסף כתב שהכל מודים בשדה גריד שאסור להשקותה, שאין במניעתה הפסד. ו'בוה ובוה' שאמרו חכמים היינו השקאת השדה כולה והשקאת זרעים שלא שתו בתחילה.

'תרביצא' – גינה שמאחורי הבתים, שזורעים בה ירקות לריח ולמראה, ודי לה בהשקאה מועטת כעין ריבוק, מפני שצל הכתלים מגן עליה מן הרוח ומן השמש (נמוקי יוסף).

'צדין את האישות ואת העכברים... משדה האילן כדרכו ומשדה הלבן שלא כדרכו' אבל כדרכו אסור, שאינם מפסידים כל כך בשדה הלבן. ואף על פי שדבר האבד מותר בחול המועד אפילו אבד מקצתו בלבד (ע' משנ"ב תקלו סק"ג) – שמא יש לומר עפ"י מה שכתבו הפוסקים ששיערו חכמים בכל דבר לפי מדת ההפסד ומדת הטירחה, ובטירחה מרובה כגון זו לא התירו כשאינו מפסיד כל כך (ע' שמירת שבת כהלכתה סז הערה צא. וכסברא זו מובא בנמו"י א: ד"ה תנו רבנן) בשם הראב"ד). ועוד יש לומר שאין ההפסד קרוב כל כך, לכך אסור כדרכו [ובשאר מקומות כשיש ספק אם יאבד נידון כדבר האבד, וכמו שכתב החזון-איש] (ע' הדושים ובאורים).

דף ז

'לימא מסייע ליה... סותר ובונה כדרכו מפני הסכנה. – התם כדקתני טעמא מפני הסכנה. ומעיקרא סבר ש'מפני הסכנה' הוא טעם על הסתירה בלבד, אבל הבנין מותר אעפ"י שאין סכנה במניעתו. ודחו, אף הבנין לא הותר אלא מפני הסכנה, שאם לא נתיר לו יימנע מלסתור (עפ"י ריטב"א ועוד).

'וחכמים אומרים לא להקל ולא להחמיר... שאם אתה נזקק לו להקל נזקק לו אף להחמיר...'. יש מי שלמד מכאן שאין להודיע לקרובים ברגל על מות קרוביהם [ובספר חסידים (תתא תתג) כתב שאין להודיע בסמוך ליום טוב], ואף לא לבנים האומרים קדיש על אביהם – מפני שגורמים להם צער במועד, ואף על פי שתיבטל מצות אמירת קדיש, הלא ראיית נגעים היא מצוה דאורייתא ואעפ"י כ' נדחית מפני שמחת המועד (עפ"י שו"ת פנים מאירות ח"ב קצא, הובא בפתחי תשובה יו"ד תב סק"ב).

והוא הדין בפורים (שם). ויש מי שכתב שכן הדין גם בחנוכה (מובא בשש"כ פרק סה הערה רעט בשם ספר אור ישראל). בספר שמירת שבת כהלכתה (סה, נו) סתם וכתב שלצורך אמירת קדיש על ידי הבן – מותר, שהרי זה כהתעסקות לצורך הנפטר. וצ"ע מדוע לא הביא מהפ"ת שמבואר להפך. ומ"מ לטעמו אין קשה מסוגיתנו שהיא דחיית מצוה דעלמא, משא"כ בדבר הנחשב כצורך הנפטר.

עוד הביא בשש"כ בשם 'כל בו אבילות' שבאופן שיודיעוהו קודם הרגל כדי שהרגל יבטל את השבעה – צריך להודיעו. וכנראה הטעם הוא שדאי נוה לו בכך והיה רוצה שיודיעוהו. ומ"מ צ"ע הלא מבטל שמחתו ברגל.

ב. הציון נעשה בסיד לבן, כעצמות (עפ"י ב"ק טו). והיה דרכם להניח שתי אבנים בשני קצות הקבר וממחים סיד ושופכים על אותן האבנים וביניהן, מראשו ועד רגליו. ואם השטח גדול, כגון שדה מלאה בטומאה, מציינים את היקף השטח בלבד (תורא"ש, עפ"י גמרא להלן ז. וער"ש ריש שקלים שמשמע שהציון נעשה סביב הקבר ולא על כולו).

ג. בתוס' כאן משמע שלדברי רבי שמעון בן פזי, ציון הטומאה הוא דין דאורייתא, ובבבא-בתרא (קמז.). כתבו התוס' שאינו אלא מדרבנן (וע' שו"ת בנין ציון ח"א קב.).

ב. שלשה 'בית הפרס' הם: שדה שנאבד בה קבר, שדה שנחרש בה קבר, ושדה בוכים; – שדה שנאבד בה קבר מטמאה באהל, וצריך לצינינה.

שדה שנחרש בה קבר – חוששים שמא המחרשה פיזרה את העצמות, (ומדאורייתא אין לחוש לכך מפני שהמת קבור בעומק, אלא חומרא שהחמירו חכמים בטהרות. תוס') וחוששים כמלא מענה – מאה אמות. שדה זו אינה מטמאה באהל, ולכך מנפח אדם בית הפרס והולך (לעשות פסחו), שכל עצם כשעורה המטמאה בהסט, מתפזרת בניפוחו, ובשם עולא מסרו שבית הפרס שנידש טהור.

שדה שנחרש בה קבר מקילים אפילו במקום הקבר, מפני שמדאורייתא הכל טהור משום ספק טומאה ברשות הרבים, שמא המחרשה הסיטה את העצמות (עפ"י תוס' כתובות כח: ד"ה בית).

שדה שאבד בה קבר וציינוה, ועתה אין ידוע מה טיבה – אם יש בה אילנות, בידוע שנחרש בה קבר אחר כך, ובאופן שהאילנות מסוככים בשדה כולה ואינם בשורה אחת בלבד, שאז ודאי נחרשה כולה. או אפשר אפילו כשהאילנות עומדים בגבולי השדה והציון נמצא שם, שכיון שאין מרחיקים את הציון מהטומאה, ודאי הטומאה היתה באותו מקום ולא בפנים, ונחרשה. אין בה אילנות (והיא שדה הראויה ליתע. עתוס') – בידוע שלא נחרשה (ואם אינה ראויה ליתע, אין ודאות בדבר אלא ספק. עפ"י תוס'). רבי יהודה אומר: אינה בחזקת חרושה עד שיהא שם זקן או תלמיד שיודע שנחרש (רש"י).

הראב"ד (טומאת מת י, י) והרי"ד פירשו 'אין בה אילנות' – שרואים שנגדעו, ולכן זה סימן שאבד בה קבר, כי אין מקיימים אילנות באותה שדה (כבאהלות יח). וכשיש שם זקן ותלמיד, פירשו שיודעים הדבר שאין מקיימים בה אילנות.

שדה בוכים – היא שדה שמפטירים (= מספידים) בה את המת העובר ממקום למקום, וכשנפטרים ממנו בוכים. וחוששים שמא נתדלדל אבר מן המת ונפל שם, מפני שבא ממקום רחוק, וסמכו אלו על אלו ועזבוהו שם.

דף ו

ט. מה הדין לענין טומאה במקרים הבאים?

א. מצא אבן אחת או שתיים מצויינות?

ב. שדה שמיצריה מצויינים, כולם או חלקם?

א. מצא אבן מצוינת – תחתיה טמא. שתיים; אם יש סיד ביניהן – ביניהן טמא (גם אם הוא מקום חרוש. עפ"י תוס'). ואם לאו – ביניהן טהור. היה הסיד שפוך על ראשיהן ומרודה לכאן ולכאן, אם יש חורש (= מקום חרוש) ביניהן – ביניהן טהור, שאומרים הסיד שבצדדים נקלף מהאבנים מפני החורש [ועוד י"ל שנטהר הקבר בגלל החרישה]. ואם אין חורש ביניהן – טמא.

כן גרס רש"י. וצדדו התוס' לפי זה כשהסיד מרודה הנה והנה, האם מקום החורש טהור לגמרי או שמה אינו טהור אלא מאהל.
 והתוס' גרסו 'חרס' והכוונה שיש בין האבנים ציון בחרסית כהה, שהוא סימן לטהרה. ובמקום שהסיד מרובה ושפוף על ראשו, צריך חרסית כדי לטהר השטח שביניהן.

ב. אמר רבי אסי: מיצר אחד או שנים ושלשה מצוינים – הם טמאים וכל השדה כולה טהורה. ארבעה מיצרים מצוינים – הם טהורים (שאינן מעמידים את הציון במקום טומאה) וכל השדה כולה טמאה, שהרי אין מרחיקים ציון ממקום טומאה כנ"ל.

- י. א. מתי יוצאים שלוחי בית דין לפקח על הכלאים?
 ב. היוצאים על הכלאים, מהיכן היו נוטלים שחרם?
 ג. מצאו כלאים בשדה – מה יעשו?

א. באחד באדר משמיעים (- מכריזים ומתרים) על הכלאים ובחמשה עשר בו יוצאים שלוחי בית דין לשדות לבדוק אם אין בהן כלאים. וכן יוצאים בחול המועד פסח – כאן בבכיר וכאן באפיל. ולדעה אחרת – כאן בזרעים (= תבואה, המקדמת לצמוח) כאן בירקות. ואם ניצן ניכר מקודם, יוצאים אף קודם אדר.

ב. רבי יוחנן אמר שלכך יוצאים על הכלאים במועד, כי אז שכר פעולה בזול. ומזה הוכיח רב זביד ואיתימא רב משרשיא, ששחרם בא מתרומת הלשכה, לכן מצמצמים ככל האפשר בהוצאת מעות הקדש.
 א. הרמב"ם השמיט דבר זה. ובשפת-אמת רצה לומר שמה לפי תקנה אחרונה שהיו מפקירים, לא נטלו שכר כלל (ופקפק על סברא זו. וע' גם בחזון איש. ויתכן לומר שזכאים ליטול לעצמם שדה זו שהפקירוה, והיה זה שחרם. ומכל מקום יוצאים במועד כמו שכתב הרמב"ם, כי אז אנשים בטלים ממלאכתם ומוכנים לעשות פעולה זו ללא שכר נוסף).

ב. הרא"ש (ב"ק פא.) והטור (חו"מ רעג) סוברים שההפקר נעשה תיכף, ודעת הריטב"א והבית-יוסף שכל זמן שלא הכריזו בית דין אינו הפקר.

וצריך עיון אם הפקירו רק את התבואה או גם את גוף השדה (כן נסתפק המנחת-חינוך רמה, יא).
 ג. אף על פי שלפי דעה אחת אסור ליטול שכר פעולה במועד אפילו אין לו מה לאכול, שמה התירו בכגון זה שהוא דבר מצוה (עפ"י תוס'; בית יוסף סוס"י תקמד).

ג. נמצא בסאה רובע הקב ממין אחר (1/24) – ימעט ויעקרנו.

יש סוברים שאין צריך למעט אלא כדי שייפחת מכשיעור זה, וי"א שצריך לעקור את כל הזרע שנתערב. ויש תולים זאת במחלוקת תנאים (ע' בראשונים).

בראשונה היו עוקרים ומשליכים לפני בהמתם, והיו בעלי בתים שמחים שתי שמחות; על ניכוש שדותיהם ועל ההשלכה לבהמותיהם. התקינו שיהיו עוקרים ומשליכים על הדרכים, ועדיין היו שמחים שמחה גדולה שמנכשים שדותיהם. התקינו שיהיו מפקירים כל השדה כולה.

השפת-אמת צדד לומר שלפי התקנה האחרונה לא היו עוקרים את הכלאים אלא מפקירים את השדה בלבד, וכל הזוכה בה יעקור.

יא. א. האם יש התר להשקות בית הבעל זורעים וגינת ירק במועד?

ב. האם מותר להרביץ שדה-לבן בשביעית?

א. לדברי רבי אליעזר בן יעקב, אין התר להשקות אלא במקום הפסד, כגון השקיית האילנות והמשכה מאילן לאילן שהרי זה כבית השלחים משום הפסד מרובה, אבל לא ישקה את השדה כולה, מלבד אם היתה מטוננת (= לחה) וכעת יבשה, שאם לא ישקנה – יפסיד הרבה (רב יהודה, כפרש"י). וכן זרעים ששתו לפני המועד ומלומדים לשתות, ואם לא ישקום במועד ייפסדו – מותר להשקותם במועד, אבל זרעים שלא שתו מלפני המועד – לא ישקום במועד. וחכמים (היינו רבי מאיר דלעיל ב.) מתירים בזה ובוה – הן בהשקיית בית הבעל הן בהשקיית זרעים בתחילה.

א. רש"י פירש משנתנו בבית הבעל. ואולם יש מפרשים בבית השלחין שאין בה אלא אילנות, ובוה נחלקו ראב"י וחכמים האם מותר להשקות השדה כולה או רק מאילן לאילן. ובורעים שלא שתו אסור משום שהם צריכים למים רבים ויבוא לידי טורח יתר (עפ"י רמב"ם יו"ט ה, ג-ד ובמגיד משנה). או מדובר בשדות בינוניות המושקות לעתים רחוקות, ואינן 'בית השלחין' ולא 'שדה גריד', ויש הפסד קצת במניעת השקאתן (עפ"י חזון איש).

ב. יש מפרשים שהתר שדה מטוננת מתייחס לזרעים שלא שתו בתחילה, שכיון שהקרקע לחה הרי זה כאילו שתו (עפ"י נמוקי יוסף, טור. ואילו ברמב"ם יו"ט ה, ג) משמע כפרש"י).

ג. כתב הראב"ד: זרעים שלא שתו מלפני המועד מחמת אונס – מותר להשקותם במועד שלא ייפסדו, ורק אם שכח או נתעצל ולא השקם מקודם אסור.

רבינא התיר להרביץ (= לזלף מים, השקאה מועטת. רש"י) גינה הסמוכה לבית (שאינה זקוקה למים כל כך, מפני שהיא מוצלת. נמו"י) כדי למהר את הצמיחה, כשם שהתירו חכמים להשקות בית הבעל של שדה גריד. (עפ"י רש"י).

א. אפשר שסבר רבינא שמודה רבי אליעזר בן יעקב בזה, או שמא בהשקיה מועטת פסק כחכמים (עפ"י תוס' ובהמשך אמרו בגמרא בישוב הברייתות, שלאב"י אין מרביצים את השדה במועד, אך התוס' פירשו שם דהיינו השקאה מרובה, אבל לרש"י אסור לראב"י אפילו הרבצה מועטת. ומשמע לשיטתו שהלכה כחכמים, שכן פסק רבינא. וברמב"ם משמע כהתוס', שפסק כראב"י לאסור השקאת השדה, אבל התיר להרביץ את השדה במועד).

ב. יש מפרשים שמחלוקת התנאים בשדה גריד אינה זהה למחלוקת ראב"י וחכמים, והמתיר מתיר אף לראב"י מפני שהקדמת הצמח האפיל אינה בגדר הרווחה (מובא בתוס').

ויש סוברים שהשקיית שדה גריד אסורה לדברי הכל. לא נחלקו חכמים אלא בהשקיית השדה ובורעים שלא שתו מתחילה (נמוקי יוסף).

ג. רבנו חננאל ורי"ד פירשו שרבינא התיר השקאת גינה או שדה שאינה זרועה עדיין והיא כבר מושקית מקודם, כדי לזרוע בה לאחר המועד. ולגרסתו הקשו עליו מדברי ראב"י שלא התיר להשקות שדה גריד כדי להקדים את האפיל, ולא תירצו. וכן כתב הרי"ף שמסתבר שהלכה כראב"י ואין הלכה כרבינא. וכן פסק ריצ"ג, ולזה הסכים הרא"ש והרי"ז. אבל מהראב"ד (יו"ט ה, ג) נראה שדעתו לפסוק כחכמים. וכ"מ מרש"י כנ"ל.

ד. אם בגלל מניעת ההשקאה יצטרך עכשיו למכור את היבול בפחות משוויו, הרי זה הפסד ומסתבר שמותר. וצ"ע (שמירת שבת כהלכתה סו הערה סד מהגרשז"א).

ה. צמחים שרגילים להשקותם לעתים קרובות, מותר להשקותם במועד (עפ"י שו"ת מבי"ט ח"ב סוס"י סד, משום דבר האבד. מובא בשש"כ סו, נז).

ב. לפי שתי הברייתות הראשונות מרביצים שדה לבן בשביעית. (לפרש"י (המובא בתוס') הכוונה להשקאה מועטת ובבית הבעל, ולפירוש התוס' אפילו השקאה מרובה. והגר"א הגיה בכרייתא אחת [שנשנית בשיטת ראב"י] 'אין מרביצין'). ובברייתא אחרת שנו מרביצין שדה לבן ערב שביעית כדי שיצאו ירקות בשביעית, ואף מרביצים בשביעית כדי שיצאו ירקות למוצאי שביעית (אבל לא ישקה בשביעית כדי שיצאו בשביעית. רש"י).

דפים 1 - 2

יב. האם הפעולות דלהלן מותרות בשביעית או במועד?

א. ציד אישות ועכברים מהשדות.

ב. קירוי פירצה, בגינה ובחצר.

ג. סתירת כותל הגוחה לרשות הרבים ובנייתו.

א. צדים את האישות (= חולדה המתחפרת באדמה) ואת העכברים משדה האילן ומשדה הלבן כדרכו, במועד ובשביעית (ואעפ"י שצריך לסקל אבנים מתוך שדהו כשמפנה האישות. תוס'). וחכמים אומרים (יש גורסים: רבי יהודה. עתוס' ר"ף ורא"ש): משדה האילן – כדרכו, חופר גומא ותולה בה מצודה (מפני שהפסד מרובה הוא), ומשדה הלבן (שאין בה הפסד כל כך) – שלא כדרכו, נועץ שיפוד ומכה בקורדום ומרדה האדמה מתחתיה (מפרש"י משמע ללא מצודה. ויש חולקים. ערש"ש ושפת אמת). רבי שמעון בן אלעזר (ראב"י) אומר, שדה הלבן הסמוכה לשדה האילן מותר אפילו כדרכו, שמא יצאו משדה הלבן ויחריבו את האילנות. התוס' צדדו שרשב"א מפרש דברי תנא קמא, והביאו ספרים הגורסים שהוא מתייחס לדברי רבי יהודה. ונחלקו ראשונים אם הלכה כתנא קמא או כרבי יהודה או כר' שמעון בר' אלעזר. מחריבים חורי הנמלים (ואין אומרים שנראה כחרישה, כשחופר וסותם את חוריהם. ע' נמוקי יוסף). בכל אלו אין לכוין מלאכתו למועד (עפ"י פוסקים).

ב. מקרים את הפירצה במועד, בהוצא ודפנא (רב יוסף). במתניתא תנא: צר בצרור (= מניח אבנים) ואינו טח בטיט. ובשביעית בונה כדרכו [אעפ"י שנראה כעושה שמירה לפירות].

בנין הפירצה כדרכו אסור אפילו בדבר האבד, משום טירחה יתרה (עפ"י רא"ש פ"ב ג).

אמר רב חסדא: לא שנו אלא כותל הגינה אבל כותל החצר בונה כדרכו (במקום הסמוך לרשות הרבים שיש לחוש לגנב, אבל לא ככותל שבין שתי חצרות שאין שם חשש גניבה. עפ"י תוס').

ג. כותל הגוחה לרשות הרבים (הראב"ד לא גרס 'לרה"ר', שאפילו למבוי או לחצר מותר) – סותר ובונה כדרכו, מפני סכנה [שאם לא נתירנו לבנות, לא יסתור ובאים לידי סכנה].

דף 2

ג. א. האם רואים את הנגעים במועד? האם כהן הרואה את הנגע רשאי לשתוק ולא לטמאו או לטהרו?

ב. האם מצורע מותר בתשמיש המטה אם לאו?